

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jana Rutsche a soudců Mgr. Heleny Konečné a Mgr. Tomáše Blažka ve věci

žalobce: JUDr. T. T., Ph.D.
proti
žalovanému: Krajský úřad Královéhradeckého kraje
se sídlem Hradec Králové, Pivovarské náměstí 1245, PSČ 500 03
za účasti: 1) K. M.
2) Ing. P. M.

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 10. 4. 2024, vypraveného dne 12. 6. 2024, čj. KUKHK-18166/ZP/2024-3

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Osoby zúčastněné na řízení nemají právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení a rozhodnutí správního orgánu

- 1. Napadeným rozhodnutím žalovaný zamítl odvolání žalobce do rozhodnutí Městského úřadu Trutnov, odboru životního prostředí (dále také jen „správní orgán I. stupně“ nebo „vodoprávní úřad“), ze dne 7. 2. 2024, čj. MUTN 4990/2024, a to jako nepřipustné dle § 92

odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“). Uvedeným prvoinstančním správním rozhodnutím městský úřad vydal dle ustanovení § 8 odst. 1 písm. c) zákona č. 254/2021 Sb., o vodách a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „vodní zákon“ nebo „zákon o vodách“), povolení k nakládání s vodami, ve kterém výrokem I. povolil vypouštění odpadních vod do vod podzemních z čistírny odpadních vod – Domovní čistírna odpadních vod ČOV EKO SBR BIO I. Bazénplast Bělá – na pozemku parc. č. XA v obci a katastrálním území xx (dále také jen „domovní ČOV“), a výrokem II. stanovil podmínky, za kterých povolení k nakládání s vodami – vypouštění odpadních vod do vod podzemních - povolil.

II. Shrnutí žalobních bodů

2. Žalobce se žalobou domáhal přezkoumání rozhodnutí žalovaného, protože má za to, že bylo vydáno v rozporu s právními předpisy a je nezákonné, jeho vydáním se cítí být zkrácen na svých právech a povinnostech. Navrhl proto jeho zrušení a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení a přiznání nákladů řízení.
3. Žalobce soustředil námitky do tří okruhů, které nazval o odůvodnil následovně:

Účastenství žalobce na vodoprávní řízení

4. Žalobce označil napadené rozhodnutí za nezákonné předně z toho důvodu, že žalovaný správní orgán rozhodoval prakticky jen o jeho připuštění do řízení. Žalobce má však zato, že tato otázka není předmětem řízení, neboť účastníkem vodoprávního řízení nepochybně je, a to již s ohledem na znění § 27 odst. 2 správního řádu, dle kterého je účastníkem správního řízení každá osoba, která může být rozhodnutím správního orgánu přímo dotčena ve svých právech nebo povinnostech, přičemž žalovaný navíc pominul specifickou úpravu účastenství, kterou stanoví zákon o vodách. K tomu citoval ustanovení § 115 odst. 1 zákona o vodách a § 94k písm. e) zákona č. 183/2006 Sb., stavební zákon, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „stavební zákon“), přičemž zdůraznil, že domovní ČOV, které se řízení týká a prostřednictvím níž má být nakládáno s odpadními vodami, je bezpochyby vodním dílem ve smyslu § 55 odst. 1 písm. c) vodního zákona.
5. Žalobce konstatoval, že žalovaný v napadeném rozhodnutí zpochybňuje, že by rozhodováním o vypouštění odpadních vod do vod podzemních mohlo dojít k omezení jeho práv, což dovozuje z posudku a závěrečné zprávy Ing. P. Z., CSc., kde se uvádí, že vzhledem ke kapacitě vsakování nemůže dojít k ohrožení podzemní vody, žádného vodního zdroje, vodohospodářského režimu ani vodních a na vodě závislých ekosystémů a biotopů v oblasti. Dle žalobce však posudek ani zpráva nijak neřeší samotné provádění stavby a následný provoz vodního díla (k tomu žalobce odkázal na argumentaci uvedenou v následující části žaloby). Domnívá se, že řízení o povolení vodního díla a nakládání s vodami ve smyslu § 8 odst. 1 písm. c) vodního zákona jsou neoddělitelná, neboť se vzájemně podmiňují. Stavbu vodního díla nelze povolit bez povolení k nakládání s vodami a povolení k nakládání s vodami pak nemůže být opakovaně vydáno bez řádně povolené a provedené stavby vodního díla. Tuto provázanost ostatně popisuje sám žalovaný v závěru napadeného rozhodnutí.
6. Dle žalobce postrádá smysl žalovaným provedený výklad ustanovení § 115 odst. 1 vodního zákona, tj. že se týká pouze povolování vodního díla či vodohospodářské úpravy, nikoliv řízení o nakládání s vodami. Dle žalobce je však předmětné ustanovení formulováno široce a jazykově („...jde-li o rozhodování týkající se vodních děl a vodohospodářských úprav...“) i logicky lze řízení o povolení podle § 8 odst. 1 písm. c) vodního zákona podřadit pod

rozhodování týkající se vodního díla, už jen na základě provázanosti řízení o povolení vodního díla a řízení o povolení nakládání s vodami podle § 8 odst. 1 písm. c) vodního zákona. Z hlediska systematického výkladu by pak zákonodárce ustanovení zřetelně oddělil, neumístil by odkaz na ustanovení stavebního zákona na počátek paragrafu upravujícího vodoprávní řízení, což značí přítomnost obecné normy pro vodoprávní řízení. Dle žalobce tyto jeho závěry potvrzuje i ustálená judikatura správních soudů, např. rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 22. 6. 2023, č.j. 9 A 51/2020-129, rozsudek Krajského soudu v Plzni ze dne 30. 8. 2023, č.j. 77 A 137/2021-34, nebo rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 22. 6. 2023, č.j. 9 A 51/2020-129, ze kterého ocitoval body 45 až 48.

7. Žalobce dále uvedl, že vodní zákon v řízení o povolení k vypouštění odpadních vod do vod podzemních taxativně nestanoví okruh účastníků, ani nijak neomezuje okruh účastníků řízení, uplatní se tak neomezeně ustanovení o účastenství podle stavebního zákona. Ani postup při posuzování věci jednoduché podle § 115 odst. 11 vodního zákona nijak nevylučuje účastenství žalobce jako takové, pouze suspenduje dílčí práva účastníka řízení daná § 36 a § 47 správního řádu. Neuplatní se zde úprava účastenství obdobná postupu podle § 115 odst. 16 vodního zákona, který upravuje účastenství v řízení speciálně i vůči stavebnímu zákonu. Dle žalobce ani využití postupu podle § 115 odst. 11 vodního zákona neopravňuje správní orgán k úplnému opomenutí účastníka řízení.
8. Žalobce proto vyslovil přesvědčení, že je účastníkem řízení, a byl tak aktivně legitimován k podání odvolání proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně.

K ohrožení práv žalobce

9. Žalobce připomněl, že ve svém odvolání namítal, že se správní orgán dostatečně nezabýval možným rizikem podmáčení pozemku žalobce, sesuvem půdy z důvodu provedení vodního díla nakládáním s odpadními vodami či jinými možnými následky vypouštění odpadních vod do vod podzemních vzhledem k blízkosti pozemku žalobce a pozemku, na kterém má být zbudována čistička. Konstatoval, že žalovaný k tomu argumentoval, že součástí podkladů pro rozhodnutí je i závěrečná zpráva inženýrskogeologického a geotechnického průzkumu, Hydrogeologický průzkum a posouzení vsakovací kapacity podzemního prostředí v souvislosti s likvidací odpadních vod zpracovaný znalcem, který říká, že Stavební záměr – novostavba RD včetně vsakovací jímky na odpadní vody je možno komplexně hodnotit jako technicky zcela reálný a bez negativního vlivu na životní prostředí a že kapacita navrženého systému vsakování je větší než množství přivedených vod a neohrozí podzemní vody, ani žádné vodní zdroje, vodohospodářský režim ani vodní a na vodě závislé ekosystémy a biotopy v oblasti.
10. K tomu žalobce namítl, že při posuzování vsakovací kapacity však nebyly v praxi nijak ověřeny závěry posudku, znalec se omezil toliko na výpočet kapacity navrženého systému vsakování. K ověření závěrů nebyla využita např. standardně využívaná vsakovací zkouška, přičemž popsal, v čem spočívá a jaký je její význam, který lze doložit stanovisky odborných zhotovitelů hydrogeologických prací (volně dostupné přiložil jako přílohu k žalobě). Uvedl, že odborníci se shodují, že bez vsakovací zkoušky nelze zodpovědně určit vsakovací vlastnosti půdy, a dokonce ani zodpovědně určit velikost vsakovacího objektu. Pouhou aplikací obecných východisek pak nelze zachytit lokální specifika půdy či horniny v daném místě, půda se může dokonce lišit v rámci jednotlivých pozemků. Chování podloží, do kterého má být odpadní voda vypouštěna, tak nelze bez praktické zkoušky určit. Posudek bez vsakovací zkoušky tak není způsobilý odpovědět na otázku, zda je

nakládání s vodami v tomto případě nezávadné pro životní prostředí a pro vlastnictví třetích osob.

11. Žalobce dále uvedl, že jeho pozemek se nachází ve svahu o sklonu 40 %, ve spodní části pozemku parc. č. XA (pozemek žadatelů nacházející se ve svahu přímo nad jeho pozemkem) schází jakákoliv zeleň mající protierozní efekt. Žalobce se domnívá, že realizaci záměru žadatelů by se tento stav ještě zhoršil.
12. Pozemek se nachází v blízkosti vodních toků Úpa a Radečka a v blízkosti přilehlých záplavových území. Přítomnost záplavového území znalec ve svém posudku sice registruje, avšak nevyvozuje z něj žádné závěry týkající se množství podzemních vod v závislosti na přítomnosti zmíněných vodních toků. K tomu poukázal na Společný portál Ministerstva životního prostředí, Ministerstva zemědělství a Výzkumného ústavu vodohospodářského T. G. Masaryka suchovkrajine.cz a tam zveřejněný Plán pro zvládání sucha a stavu nedostatku vody Královéhradeckého kraje z roku 2018, dále na dokument Plán pro zvládání sucha a stavu nedostatku vody Královéhradeckého kraje z roku 2022, kde se uvádí, že významné zásoby podzemní vody se tvoří v šterkopískových akumulacích údolních a vyšších zvodní Labe, Orlice, částečně i Metuje, Úpy, Cidliny a Bystřice.
13. Dalším místním specifikem, které znalec nevzal v potaz, je dle žalobce i to, že město Úpice a jeho okolí je místem s nadprůměrným ročním úhrnem srážek. K tomu ocitoval údaje z Roční zprávy Českého hydrometeorologického ústavu pro rok 2022, z níž vyplývá, že Meteorologická stanice Maršov u Úpice za rok 2022 naměřila roční úhrn srážek 748,2 mm, za rok 2023 dokonce 833,6 mm. V okolí města Úpice tak spadne nadprůměrné množství srážek, které se vsakují do podzemních vod či stékají po svazích do nejbližších vodních toků. S touto skutečností se znalec taktéž nijak nevypořádal, a nelze tak určit vliv vodního díla na stav podzemních vod. Z dokumentace k vodnímu dílu také nevyplyvá, zda dílo nezachycuje i dešťovou vodu a zda by v situacích nadměrného množství srážek nebyla vyčerpána jeho kapacita a co by se dělo s dešťovou a odpadní vodou, kterou by dílo nedokázalo zachytit.
14. Dle žalobce z uvedeného vyplývá, že město Úpice (tj. i dotčený pozemek) je v oblasti s bohatou hydrometeorologickou a hydrogeologickou aktivitou s řadou specifík. Posudek znalce ani závěrečná zpráva tato specifika nereflektuje a posudek tak nemůže zodpovědně odpovědět na otázku, zda provoz plánovaného vodního díla není způsobit poškození práva žalobce a zda nemůže mít negativní vliv na životní prostředí.

Nezákonnost postupu podle § 115 odst. 11 vodního zákona

15. Žalobce se domnívá, že orgán prvního stupně použil zjednodušený postup podle § 115 odst. 11 vodního zákona nezákonně. Kromě toho, že žalobce byl v řízení opomenut a nemohl předložit své podklady a stanoviska, nemohl vodoprávní úřad rozhodnout na základě podkladů předložených žadateli. Žádost totiž byla opatřena chybně zpracovanými přílohami č. 1 a č. 8 žádosti ve smyslu přílohy č. 4 k vyhl. Ministerstva životního prostředí č. 183/2018 Sb. o náležitostech rozhodnutí a dalších opatření vodoprávního úřadu a o dokladech předkládaných vodoprávnímu úřadu. Dle žalobce tak podklady dodané žadateli nebyly kompletní, a orgán prvního stupně proto neměl postupovat podle § 115 odst. 11 vodního zákona.

III. Vyjádření žalovaného k žalobě

16. V písemném vyjádření k žalobě žalovaný odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí a vyslovil přesvědčení, že vodoprávní úřad posoudil skutkovou situaci a místní podmínky správně, když žalobce nezahrnul do okruhu účastníků ve věci vypouštění odpadních vod do vod podzemních.
17. V reakci na žalobní námitky zopakoval, že se jednalo o řízení pouze a jen ve věci povolení k nakládání s vodami, nikoliv ve věci povolení vodního díla, jak je zřejmé z výroku rozhodnutí. Ve věci předložený posudek osoby odborně způsobilé a soudního znalce v oboru hydrogeologie a inženýrské geologie vliv navrženého vypouštění do vod podzemních na okolní pozemky vyloučil, což dle žalovaného znamená, že nebyla zjištěna žádná práva vlastníků okolních pozemků, která by mohla být povoleným vypouštěním do vod podzemních přímo dotčena ve smyslu § 27 odst. 2 správního řádu. K žalobcem předkládaným důkazům zpochybňujícím závěry předmětného posudku (snímky dokazující sklon svahu a absenci vegetace, grafika úhrnu srážek a odkazy na články na internetu) žalovaný uvedl, že dle jeho názoru nemohou důkazně vyvážit závěry posudku osoby odborně způsobilé a soudního znalce, o které se vodoprávní úřad v řízení opíral. Jejich cílem bylo posoudit mimo jiné to, zda nedojde k „podmáčení terénu nebo jinému negativnímu ovlivnění vodohospodářského režimu v okolí“. Žalobce nemá patřičnou kvalifikaci v oboru hydrogeologie a navíc tyto důkazy v odvolacím řízení nepředložil.
18. K tvrzenému poškození práv žalobce žalovaný konstatoval, že povolené nakládání s vodami není možno realizovat bez vodního díla zřízeného na základě stavebního povolení. Argumenty, kterými se žalobce domáhal postavení účastníka vodoprávního řízení o povolení vypouštění odpadních vod (§ 94k písm. e/ stavebního zákona) o jeho postavení účastníka stavebního (společného) řízení nepochybně svědčí. Žalobce však může svá práva účinně hájit a uplatňovat ve stavebním (společném) řízení o povolení vodního díla. Pokud totiž vodní dílo povoleno nebude, ztrácí napadené povolení nakládat s vodami zcela svůj význam, a jeho vydáním tak nemohlo k žádnému poškození práv žalobce ani teoreticky dojít. K tomu poukázal na ustanovení § 9 odst. 9 vodního zákona, dle kterého je povolení k nakládání s vodami, které lze vykonávat pouze užíváním vodního díla, pouze podmínkou vykonatelnosti povolení záměru tohoto vodního díla podle zvláštního zákona. Navíc povolení k nakládání s vodami pozbývá platnosti, jestliže do tří let ode dne, kdy nabylo právní moci, nenabude právní moci povolení záměru podle zvláštního zákona.
19. Následně žalovaný doplnil, že ze spisu je zřejmé, že zatímco vodoprávní úřad vycházel z konkrétního posouzení osoby odborně způsobilé, žalobce laicky argumentuje pouze obecnými informacemi z internetu či údajnými konzultacemi s nejmenovaným soudním znalcem – navíc bez odborného posouzení místa samého. Dle názoru žalovaného takováto argumentace nemůže důkazně převážet nad konkrétním posouzením osobou odborně způsobilou a soudním znalcem z oboru.

IV. Replika a další vyjádření žalobce

20. V replice na vyjádření žalovaného žalobce zopakoval svou argumentaci uvedenou již v žalobě, zejména to, že se vlivem nesprávného postupu orgánu prvního stupně považuje za opomenutého účastníka a že výklad ustanovení § 115 odst. 1 vodního zákona provedený žalovaným považuje za nesprávný.
21. K argumentu žalovaného, že se může domáhat ochrany proti povolení o nakládání s vodami v rámci stavebního řízení žalobce uvedl, že nic nebrání tomu, aby se svých práv

domáhal již v řízení o povolení k nakládání s vodami, obzvláště když považuje samotnou činnost vypouštění odpadních vod do vod podzemních za problematickou.

22. Ke zpochybnění žalobních námitek z odborné stránky uvedl, že i kdyby byly jeho námitky z odborného hlediska zcela liché, žalovaný se nedokázal vypořádat se zásadní námitkou absence vsakovací zkoušky, která může v praxi posoudit specifika půdy v daném místě a bez jakýchkoliv pochyb potvrdit či vyvrátit závěry znalce. Její provedení či provedení obdobného praktického ověření závěrů znalce chybí, což žalobce považuje za zásadní nedostatek předložené dokumentace.
23. Ve svém dalším vyjádření ze dne 18. 11. 2024 žalobce zopakoval, že domovní ČOV EKO SBR BIO I. - Bazénplast Bělá, které se řízení týká, je bezpochyby vodním dílem ve smyslu § 55 odst. 1 písm. c) vodního zákona, přičemž podle § 115 odst. 1 zákona o vodách postupují vodoprávní úřady při řízení o věcech upravených vodním zákonem podle stavebního zákona, jde-li o rozhodování týkající se vodních děl a vodohospodářských úprav, a ve světle § 94k písm. e) stavebního zákona je účastníkem řízení o povolení záměru právě ta osoba, jejíž vlastnické právo nebo jiné věcné právo k sousedním stavbám anebo sousedním pozemkům nebo stavbám na nich může být společným povolením přímo dotčeno. Žalobce má proto zato, že pokud nebyl přizván jako účastník řízení, byla tím narušena jeho práva, která jsou mu zaručena ústavou a zákonem a takový postup je v rozporu jednak se zákonem, ale také s ustálenou judikaturou. K tomu poukázal na nález Ústavního soudu ze dne 3. 11. 2004, sp. zn. II. ÚS 210/03, rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 22. 6. 2023, čj. 9 A 51/2020-129 a rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 9. 2023, 2 As 22/2022-38.
24. Dále žalobce uvedl, že přikládá fotodokumentaci svahu, k čemuž uvedl, že považuje za vhodné, aby byl v rámci posudků zohledněn sklon svahu a jeho další specifika. Dle jeho názoru si nelze představit, že by stavba předmětného vodního díla nezasáhla sousední pozemek. Při posuzování vsakovací kapacity konkrétního pozemku musí být vzat v úvahu jeho sklon a chemické složení půdy, které výrazně ovlivní jeho vlastnosti. Vsakovací kapacita však nebyla v praxi nijak ověřena, neboť nebyla využita např. standardně využívaná vsakovací zkouška. Dle žalobce vodoprávní úřad neoprávněně použil zjednodušený postup podle § 115 odst. 11 vodního zákona a nedostatečně se zabýval možným poškozením dalších jeho práv tím, že nekriticky převzal závěry posudku a závěrečné zprávy znalce. Žalovaný pak postup orgánu prvního stupně potvrdil a nedostatečně přezkoumal závěry, proto rozhodl také protizákonně.

V. Vyjádření osob zúčastněných na řízení

25. Jako s osobami zúčastněnými na řízení jednal krajský soud vzhledem k jejich poměru k věci (ve správním řízení byli žadateli o vydání předmětného povolení) s K. M. a ing. P. M.. Na výzvu krajského soudu, na základě které se mohli k žalobě a k věci samotné vyjádřit, tuto možnost nevyužili, když oba pouze uvedli, že žaloba je dle jejich názoru zmatečná z důvodu žalobcem uvedeného označení osoby zúčastněné jako „K. M.“, neboť „taková osoba neexistuje“. Jejich postavení v soudním řízení je však jednoznačné a nepochybné. Nutno poznamenat, že samotná skutečnost, že žalobce v žalobě uvedl nesprávně křestní jméno ing. P. M., rozhodně nečiní žalobu zmatečnou či nesrozumitelnou, neboť je zcela zřejmé (a to i z textu samotné žaloby), koho měl na mysli.

VI. Jednání soudu

26. Při jednání soudu konaném dne 19. 11. 2024 setrval žalobce na svých argumentech a procesních návrzích, žalovaný se z jednání omluvil.
27. Při jednání krajský soud doplnil dokazování žalobcem navrženými důkazy, konkrétně provedl důkaz článkem nazvaným Vsakovací zkouška očima geologa, autor Ing. Jeroným Lešner (založeno na č. l. 16 soudního spisu); článkem Hydrogeologický průzkum pro dešťové vody – HG Průzkum Říčany (založeno na č. l. 20 až 21 soudního spisu); snímky lokality (založeno na č. l. 11 až 13 soudního spisu) a grafem ročního úhrnu srážek v Maršově u Úpice v letech 2010 až 2024 a za jednotlivé měsíce roku 2022 (založeno na č. l. 14 a 15 soudního spisu).

VII. Posouzení věci krajským soudem

28. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu žalobních námitek v řízení podle části třetí hlavy druhé dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“). Po prostudování předloženého správního spisu a projednání věci při nařízeném jednání dospěl soud k následujícím skutkovým zjištěním a právním závěrům, přičemž žalobu důvodnou neshledal.
29. Z předloženého správního spisu vyplynulo, že K. a P. M. (dále také jen „žadatelé“) podali u Městského úřadu v Trutnově, odboru životního prostředí, žádost ze dne 18. 12. 2023 o povolení k vypouštění odpadních vod do podzemních dle ustanovení § 8 odst. 1 písm. c) vodního zákona. Konkrétně se jednalo o povolení vypouštění předčištěných odpadních vod z domovní ČOV do vod podzemních prostřednictvím vsakovacího objektu na poz. parc. č. XA v kat. úz. xx, jehož účelem je odkanalizování novostavby rekreačního objektu na téže pozemku. Společně s žádostí žadatelé předložili projektovou dokumentaci k projektu nazvanému „Chata, Úpice“ zpracovanou Ing. arch. D. H. a Ing. arch. J. H., jejíž součástí je i dokumentace domovní ČOV, kanalizace a zasakovacího objektu z června 2023 (pozn.: stavební řízení nebylo předmětem podané žádosti), dále předložili Závěrečnou zprávu z dubna 2023 s názvem „Stavba chaty v k. ú. xx na pozemku p. č. XA, Inženýrsko-geologický a geotechnický průzkum základových poměrů, Hydrogeologický průzkum a posouzení vsakovací kapacity podzemního prostředí v souvislosti s likvidací odpadních - dešťových i splaškových vod“, obsahující současně i část nazvanou Vyjádření osoby s odbornou způsobilostí v oboru inženýrská geologie a hydrogeologie, již byl soudní znalec Ing. P. Z., CSc.
30. Následně bylo do správního spisu doplněno souhlasné Koordinované závazné stanovisko ze dne 21. 2. 2024, čj. MUTN 18858/2024 vydané dle § 4 odst. 7 stavebního zákona Městským úřadem Trutnov pro společné územní a stavební řízení „Rekreační chata Úpice, kat. úz. xxx, p. p. č. XA“.
31. Podáním žádosti bylo ve věci zahájeno vodoprávní řízení, přičemž vodoprávní úřad žádost posoudil jako „věc jednoduchou“ ve smyslu ustanovení § 115 odst. 11 vodního zákona a dne 7. 2. 2024 vydal rozhodnutí čj. MUTN 4990/2024, ve kterém výrokem I. povolil vypouštění odpadních vod do vod podzemních a výrokem II. stanovil podmínky, za kterých povolení k nakládání s vodami povolil.
32. Proti uvedenému rozhodnutí se podáním ze dne 7. 4. 2024 odvolal žalobce, jeho odvolání žalovaný žalobou napadeným rozhodnutím zamítl jako nepřípustné dle ustanovení § 92 odst. 1 správního řádu, neboť dle jeho názoru žalobce nebyl (a není) účastníkem

předmětného vodoprávního řízení, a nepřísluší mu tedy ani právo podat proti rozhodnutí vydanému ve vodoprávním řízení odvolání.

33. Krajský soud posoudil žalobu v mezích jejího rozsahu a uplatněných žalobních důvodů.
34. V prvním žalobním bodě žalobce namítal, že měl být účastníkem předmětného vodoprávního řízení a že jej správní orgány opomenuly. K tomu poukazoval na ustanovení § 27 odst. 2 správního řádu, § 115 odst. 1 zákona o vodách a § 94k písm. e) stavebního zákona, přičemž zdůrazňoval, že domovní ČOV, které se řízení týká a prostřednictvím níž má být nakládáno s odpadními vodami, je vodním dílem ve smyslu § 55 odst. 1 písm. c) vodního zákona, a že žalovaný specifickou úpravu účastenství, kterou stanoví zákon o vodách, pominul.
35. Úvodem krajský soud konstatuje, že předmětem řízení před žalovaným bylo odvolání žalobce, které podal z pozice opomenutého účastníka vodoprávního řízení, tedy předmětem jak řízení odvolacího, tak řízení před soudem, je proto pouze otázka účastenství žalobce v předmětném vodoprávním řízení.
36. Vodoprávní řízení upravuje ustanovení § 115 vodního zákona. Podle jeho odstavce 1 *postupují vodoprávní úřady, pokud tento zákon nestanoví jinak, při řízení o věcech upravených vodním zákonem podle stavebního zákona, jde-li o rozhodování týkající se vodních děl a vodohospodářských úprav.*
37. Dle ustanovení § 115 odst. 4 cit. téhož zákona jsou pak účastníkem vodoprávního řízení též obce, v jejichž územním obvodu může dojít rozhodnutím vodoprávního úřadu k ovlivnění vodních poměrů nebo životního prostředí, dle odst. 5 je účastníkem řízení správce vodního toku v případech, kdy se řízení dotýká vodního toku, dle odst. 7 je účastníkem řízení za tam vymezených podmínek občanské sdružení a odst. 16 citovaného ustanovení vymezuje účastníky řízení o povolení k odběru podzemní vody (což není tento případ).
38. Lze zmínit, že dříve, tj. ve znění do 31. 7. 2010, bylo účastenství v řízení podle vodního zákona pojato v jeho § 115 odst. 1 jako speciální úprava jak ke správnímu řádu, tak ke stavebnímu zákonu. Pokud vodní zákon nestanovil jinak, postupovaly vodoprávní úřady při řízení o věcech upravených vodním zákonem podle správního řádu, popřípadě podle stavebního zákona, týkalo-li se řízení vodních děl. V dalších svých odstavcích upravoval § 115 pro potřebu vodoprávního řízení účastenství obce, správce vodního toku a občanských sdružení. Od novelizace vodního zákona provedené zákonem č. 150/2010 Sb. se s účinností od 1. 8. 2010 odstavec první § 115 vodního zákona změnil (nyní odkazuje jen na stavební zákon) a současně bylo nově speciálně upraveno účastenství v řízení o povolení k odběru podzemní vody a o určení správce drobného vodního toku nebo jeho zrušení. Otázka účastenství tak byla ve vodním zákoně tímto způsobem zpřesněna.
39. Ze zákonné úpravy tedy vyplývá, že účastenství ve vodoprávním řízení je upraveno převážně zákonem o vodách, přičemž odkazovaný stavební zákon se použije pouze při rozhodování týkajícího se vodních děl a vodohospodářských úprav. V daném případě proto nelze aplikovat (jak v žalobě požadoval žalobce) ustanovení § 94k písm. e) stavebního zákona, dle něhož je *účastníkem společného územního a stavebního řízení osoba, jejíž vlastnické právo nebo jiné věcné právo k sousedním stavbám anebo sousedním pozemkům nebo stavbám na nich může být společným povolením přímo dotčeno.* V případě

vodoprávního řízení, které se týká pouze povolení k nakládání s vodami, nejde o rozhodování o povolení samotného vodního díla jako takového (domovní ČOV samozřejmě je vodním dílem ve smyslu ustanovení § 55 odst. 1 písm. c/ vodního zákona), ani o povolení vodohospodářských úprav. V případě předmětného vodoprávního řízení proto nejde o společné územní a stavební řízení ve smyslu ustanovení § 94k písm. e) stavebního zákona, neboť to se vztahuje na řízení o povolení samotného zamýšleného záměru žadatelů spočívajícího ve stavbě (mimo jiné) předmětné domovní ČOV. Společné územní a stavební řízení v daném případě probíhá vedle vodoprávního řízení, resp. na něj navazuje, a jeho účastníkem žalobce bezpochyby je.

40. Výklad ustanovení § 115 odst. 1 vodního zákona tak, jak jej předestřel žalobce, tj. že i řízení o povolení k nakládání s vodami podle § 8 odst. 1 písm. c) vodního zákona lze podřadit pod rozhodování týkající se vodního díla (na základě provázanosti řízení o povolení vodního díla a řízení o povolení k nakládání s vodami), proto není správný. Pokud v této souvislosti poukazoval na judikaturu správních soudů, nutno podotknout, že se nevztahovala k účastenství v řízení o nakládání s vodami (či konkrétně o povolení k vypouštění odpadních vod do vod podzemních), ale k účastenství v řízení o povolení stavby vodního díla. Pro posouzení jeho věci tak nebyla přílehlavá.
41. Vodní zákon však ohledně účastenství v řízení o povolení k vypouštění odpadních vod do vod povrchových nebo podzemních mlčí a neupravuje je (oproti výslovné úpravě účastenství v řízení o povolení k odběru podzemní vody, v řízení o určení správce drobného vodního toku a dále za tam uvedených podmínek účastenství obce, správce vodního toku a občanských sdružení). Krajský soud má proto zato, že v dané situaci je nutno použít obecnou právní úpravu účastenství obsaženou v § 27 odst. 2 správního řádu, dle kterého *jsou účastníky též další dotčené osoby, pokud mohou být rozhodnutím přímo dotčeny ve svých právech nebo povinnostech* (tzv. vedlejší účastník).
42. Pro to, aby se dotčená osoba stala vedlejším účastníkem správního řízení, se musí jednat o dotčení přímé jejích práv nebo povinností, nepostačí tedy jakékoliv dotčení. Podmínkou pro zahrnutí do okruhu účastníků řízení je přitom existence konkrétních práv a právem chráněných zájmů, které by vydávaným rozhodnutím mohly být dotčeny, a to přímo.
43. Nutno podotknout, že podmínka „*přímého dotčení na právu*“ je typickým neurčitým pojmem. Jak plyne např. z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 3. 2007, čj. 7 As 78/2005-62 (všechna zde uvedená rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz), soudní přezkum aplikace neurčitých pojmů je omezen na zkoumání, zda správní orgán pro svůj závěr shromáždil dostatek podkladů, tyto podklady poskytují dostatečnou oporu pro závěry správního orgánu a zda jeho zjištění nejsou v logickém rozporu se shromážděnými podklady. Správní soud proto přezkoumává, zda správní orgány nevybočily z mezí správního uvážení či jej nezneužily. Bohatá judikatura Nejvyššího správního soudu k výkladu pojmu „*přímé dotčení na právech*“ se vztahuje především ke problematice stavební a tento pojem je konstantně vykládán jako „*změna poměrů v lokalitě vyvolaná zamýšlenou stavbou, která má vliv na podstatu, obsah nebo výkon vlastnických práv*“ (např. rozsudky ze dne 29. 6. 2011, čj. 7 As 54/2011-85 nebo ze dne 19. 6. 2009, čj. 5 As 67/2008-111).
44. V projednávané věci se tak jedná o posouzení, zda rozhodnutím o povolení k vypouštění odpadních vod do vod podzemních může dojít k přímému dotčení vlastnických nebo jiných věcných práv k sousednímu pozemku, jehož vlastníkem je žalobce. Aby se jednalo

o přímé dotčení jeho vlastnických práv, muselo by mít předmětné rozhodnutí vliv na podstatu, obsah nebo výkon jeho vlastnických práv nebo jiných věcných práv k pozemku parc. č. XB v kat. úz. xx. Je nutno rovněž připomenout, že podzemní (ani povrchové) vody nejsou předmětem vlastnictví a nejsou součástí ani příslušenstvím pozemku, na němž nebo pod nímž se vyskytují.

45. K dotčení svých práv žalobce argumentoval zejména ve druhém žalobním bodě, v němž uváděl důvody, jak k ohrožení jeho práv dojde. Již ve svém odvolání tvrdil a nyní zopakoval, že napadené rozhodnutí vodoprávního úřadu je způsobilé poškodit jeho pozemek (parc. č. XB v kat. úz. xx), který se nachází ve svahu přímo pod pozemkem žadatelů. Podle jeho názoru se vodoprávní úřad ani žalovaný nevypořádali s možným rizikem podmáčení jeho pozemku, sesuvem půdy „z důvodu provedení vodního díla nakládáním s odpadními vodami“ či jinými možnými následky vypouštění odpadních vod do vod podzemních vzhledem k blízkosti pozemků žadatelů a pozemku jeho.
46. K této otázce žalovaný ve svém rozhodnutí uvedl, že rozhodováním o vypouštění odpadních vod do vod podzemních nemohlo dojít k omezení práv žalobce (a tedy ani přímému dotčení jeho práv), což dovodil z posudku a závěrečné zprávy Ing. P. Z., CSc. V rozhodnutí na str. 3 a 4 uvedl, že „vliv navrhovaného vypouštění odpadních vod do vod podzemních byl (m. j.) předmětem provedeného inženýrskogeologického, geotechnického a hydrogeologického průzkumu, jehož závěrečná zpráva byla vodoprávnímu úřadu předložena společně s žádostí ... Cílem provedeného průzkumu bylo m. j. posouzení vsakovací kapacity podzemního prostředí s ohledem na vyhloubení vsakovacího objektu na likvidaci dešťových vod ze střechních ploch a předčištěných vod z DČOV (domovní čistírny odpadních vod) ve vsakovacím objektu. Zpracovatel provedeného inženýrskogeologického, geotechnického a hydrogeologického průzkumu v citované závěrečné zprávě (str. 29 a 30) konstatuje, že Stavební záměr – novostavba RD včetně vsakovací jímky na odpadní – přečištěné splaškové i dešťové vody je možno komplexně hodnotit z inženýrskogeologického, geotechnického i hydrogeologického a environmentálního hlediska jako technicky zcela reálný a bez negativního vlivu na životní prostředí ... a že kapacita navrženého systému vsakování je větší než množství přivedených vod a neohroží podzemní vody, ani žádné vodní zdroje, vodohospodářský režim ani vodní a na vodě závislé ekosystémy a biotopy v oblasti.“
47. To považuje krajský soud za zcela dostatečné vypořádání se s odvolacími námitkami a adekvátní reakci žalovaného na námitky žalobce o možném riziku podmáčení jeho pozemku, možném sesuvu půdy z důvodu nakládání s odpadními vodami či jinými možnými následky vypouštění odpadních vod do vod podzemních v daném místě.
48. Žalobce pak poprvé v žalobě dále namítal, že při posuzování vsakovací kapacity nebyly v praxi nijak ověřeny závěry posudku, konkrétně že nebyla využita tzv. vsakovací zkouška.
49. Jak správně poznamenal žalovaný ve svém vyjádření k žalobě, ze žádného předpisu nevyplývá pro tento typ povolovacího vodoprávního řízení povinnost provést pro posouzení vsakovací kapacity vsakovací zkoušku. Je tak na odpovědnosti a posouzení osoby odborně způsobilé, zda takovou zkoušku pro posouzení vsakovací kapacity podzemního prostředí v souvislosti s likvidací odpadních vod (resp. zamýšleného záměru) považuje za nezbytnou či nikoliv.

50. Krajský soud ověřil, že ve správním spise založený posudek včetně závěrečné zprávy (z dubna 2023) zpracoval soudní znalec Ing. P. Z., CSc., jako osoba s odbornou způsobilostí v oboru inženýrská geologie a hydrogeologie. Předmětem jeho znaleckého posouzení byl inženýrskogeologický a geotechnický průzkum základových poměrů a hydrogeologický průzkum a posouzení vsakovací kapacity podzemního prostředí v souvislosti s likvidací odpadních - dešťových i splaškových vod. Posuzoval přitom jak odvodnění dešťových vod ze střešních ploch do vsakovacího objektu na parcele, tak vyčištění splaškových vod a jejich svedení do vsakovacího objektu na parcele. Jak je v posudku uvedeno, cílem inženýrskogeologického průzkumu bylo zařadit podložní vrstvy a stanovit základové poměry v podložních vrstvách pod plánovaným objektem a posouzení vsakovací kapacity podzemního prostředí s ohledem na vyhloubení vsakovacího objektu na likvidaci dešťových vod a předčištěných odpadních vod ve vsakovacím objektu. Hlavním cílem posudku přitom bylo posoudit, zda navržený systém odvodnění bude dostatečný, zda nedojde k přeplnění jímky - vsakovací nádrže, podmáčení okolního terénu nebo k jinému negativnímu ovlivnění vodohospodářského režimu v okolí (viz strana 26 posudku). K tomu znalec provedl archivní rešerše hydrogeologických a hydrologických podkladů a v místě a v okolí terénní rekognoskace ke zjištění charakteru zemin v relevantním hloubkovém intervalu a především jejich vodopropustnost. Dospěl přitom k závěru, že vsakovací schopnost navrženého systému bezpečně a výrazně převyšuje průměrné celkové souhrnné množství svedených srážkových a splaškových vod a že tedy vsakovací jímka svou kapacitou vyhovuje.
51. Žalobcem předložený článek nazvaný Vsakovací zkouška očima geologa - autor Ing. Jeroným Lešner ani článek nazvaný Hydrogeologický průzkum pro dešťové vody - HG Průzkum Říčany, které se zcela obecně vyjadřují k využití tzv. vsakovací zkoušky, příp. vysvětlují rozdíl mezi oborem hydrogeologie a inženýrská geologie, nemohly závěry předmětného posudku nijak zpochybnit. Nejen že jsou zcela obecné, ale nevztahují se nijak ani k předmětné lokalitě, ani z nich rozhodně nelze dovodit, že by bez provedení vsakovací zkoušky nebylo možno určit vsakovací vlastnosti půdy, příp. zodpovědně určit velikost vsakovacího objektu. Nutno dodat, že specifikaci půdy a hornin v daném místě se znalec ve svém posudku zabýval velmi podrobně, a jestliže nepovažoval provedení vsakovací zkoušky za nutné, pak tento jeho postup nemohly relevantně zpochybnit zmíněné žalobcem předložené internetové články.
52. Žalobce namítal i to, že znaleckým posudkem nebylo dostatečně zohledněno to, že jeho pozemek se nachází ve svahu o sklonu 40 % bez zeleně (která by měla protierozní efekt), že se nachází v blízkosti vodních toků Úpa a Radečka a v blízkosti přilehlých záplavových území.
53. Z předmětného znaleckého posudku je zřejmé, že znalec provedl místní šetření na předmětné parcele (k tomu je v posudku založena fotodokumentace), tedy místní poměry mu byly bezpochyby dostatečně známé, sám pak i uvedl, že při posouzení vycházel i z osobní podrobné znalosti lokality. Ostatně přítomnost svahu, blízkost vodních toků a záplavového území nepřehlédl (viz např. str. 7 posudku). Pokud tedy znalec ze žalobcem uváděných skutečností nevyvozoval žádný dopad pro svůj závěr o nezjištění vlivu navrženého vypouštění vod do vod podzemních na okolní pozemky, pak je bezpochyby za mající vliv nepovažoval. Nutno znovu připomenout, že v daném případě jde právě a jen o řízení o povolení k vypouštění odpadních vod do vod podzemních.

54. Žalobce namítal i to, že jde o místo s nadprůměrným ročním úhrnem srážek a že není zřejmé, zda by v situacích nadměrného množství srážek nebyla vyčerpána kapacita vsakovacího objektu a co by se dělo s dešťovou a odpadní vodou, kterou by dílo nedokázalo zachytit.
55. Ze žalobcem předložených grafů ročního úhrnu srážek v Maršově u Úpice v letech 2010 až 2024 a za jednotlivé měsíce roku 2022 vyplývá, že úhrn srážek za uvedené období kolísal mezi 145,6 mm (roce 2010) po 748,2 mm (za rok 2022), jednou dosáhl roční úhrn srážek 833,6 mm, a to za rok 2023. Znalec ve znaleckém posudku vycházel z průměrného ročního srážkového úhrnu 778 mm (údaje čerpal ze srážkoměrné stanice Trutnov vzdálené od Úpice řádově zhruba stejně jako žalobcem zmiňovaná meteorologická stanice v Maršově u Úpice) a tento údaj použil jako vstup do hydraulického výpočtu k posouzení vsakovací jímky. Po provedeném výpočtu pak uvedl, že hladina podzemní vody na parcele je v hloubce cca 10 m pod terénem, a proto nesaturovaná zóna má dostatečnou mocnost pro návrh vsakovacího objektu. K výpočtu pak dodal, že přestože jde o výpočet přibližný, přece jen je zřejmé, že vsakovací schopnost navrženého systému bezpečně a výrazně převyšuje průměrné celkové souhrnné množství svedených srážkových a splaškových vod (viz str. 23 až 28 posudku). Jestliže je tedy dle znalce vsakovací schopnost systému zcela dostatečná (výrazně převyšující souhrnné množství odváděných vod), pak nutno dovodit, že ani ze žalobcem zmiňovaného důvodu nemůže dojít k přímému dotčení jeho práv jako vlastníka pozemku parc. č. XB.
56. Ve věci vodoprávnímu úřadu předložený posudek osoby odborně způsobilé a soudního znalce v oboru hydrogeologie a inženýrské geologie tedy vliv navrženého vypouštění vod do vod podzemních na okolní pozemky vyloučil. Znalec uvedl (a listiny, které posudek obsahuje, tomu i odpovídají), že vycházel mimo jiné z osobní podrobné znalosti lokality, vlastních rešerší, dostupných archivních hydrogeologických a inženýrskogeologických prací v Geofondu ČR (viz str. 29 posudku) a svůj závěr ohledně tohoto vlivu podrobně odůvodnil (viz shora). Žalobcem vznesené námitky proti posudku (ani důkazy k tomu předložené) závěry posudku a jejich správnost relevantně nezpochybnil. Krajskému soudu tak nevznikly důvodné pochybnosti o tom, že by byl posudek a závěrečná zpráva zpracované osobou s potřebnou odbornou způsobilostí v oboru inženýrská geologie a hydrogeologie ohledně vyloučení vlivu navrženého vypouštění vod do vod podzemních na okolní pozemky nesprávný či nedostatečný.
57. Nutno proto přisvědčit žalovanému, že pokud v daném případě předmětný posudek (který nebyl relevantně zpochybněn) vliv navrženého vypouštění do vod podzemních na okolní pozemky vyloučil, nebyla tak zjištěna žádná práva vlastníků okolních pozemků, která by mohla být povoleným vypouštěním do vod podzemních přímo dotčena ve smyslu § 27 odst. 2 správního řádu.
58. V posledním žalobním bodě žalobce namítal nezákonnost postupu podle § 115 odst. 11 vodního zákona. Dle jeho názoru nemohl vodoprávní úřad rozhodnout na základě podkladů předložených žadateli, protože žádost byla opatřena chybně zpracovanými přílohami č. 1 a č. 8 žádosti ve smyslu přílohy č. 4 k vyhl. Ministerstva životního prostředí č. 183/2018 Sb., o náležitostech rozhodnutí a dalších opatření vodoprávního úřadu a o dokladech předkládaných vodoprávnímu úřadu. Dle žalobce tak podklady dodané žadateli nebyly kompletní a vodoprávní úřad proto neměl postupovat podle § 115 odst. 11 vodního zákona.

59. Přestože předmětem tohoto řízení byla pouze otázka účastenství žalobce v předmětném vodoprávním řízení (jak již krajský soud konstatoval v úvodu svého posouzení věci) vypořádal nad rámec uvedeného i tuto žalobní námitku, a to následovně.
60. Ustanovení § 115 odst. 11 věta první vodního zákona stanoví, že *v jednoduchých věcech, zejména lze-li rozhodnout na podkladě dokladů předložených účastníky vodoprávního řízení, rozhodne vodoprávní úřad bezodkladně; ustanovení § 36 a 47 správního řádu se nepoužijí, a jde-li o řízení z moci úřední, rozhodnutí může být prvním úkonem v řízení.*
61. Jak bylo již shora uvedeno, žadatelé spolu se žádostí o povolení k vypouštění odpadních vod do podzemních (tj. k vypouštění předčištěných odpadních vod z domovní ČOV do vod podzemních prostřednictvím vsakovacího objektu na poz. parc. č. XA v kat. úz. xx) předložili projektovou dokumentaci k projektu nazvanému „Chata, Úpice“, jejíž součástí je i dokumentace domovní ČOV, kanalizace a zasakovacího objektu z června 2023, a Závěrečnou zprávu s názvem „Stavba chaty v k. ú. xx na pozemku p. č. XA, Inženýrskogeologický a geotechnický průzkum základových poměrů, Hydrogeologický průzkum a posouzení vsakovací kapacity podzemního prostředí v souvislosti s likvidací odpadních - dešťových i splaškových vod“.
62. Předmětem úpravy vyhl. č. 183/2018 Sb. je dle jeho § 1 stanovení dokladů, které předkládá žadatel vodoprávnímu úřadu v případě své žádosti, mimo jiné dle bodu 4 v případě žádosti o povolení k vypouštění odpadních vod do vod povrchových nebo podzemních podle § 8 odst. 1 písm. c) vodního zákona nebo jeho změnu pro potřeby jednotlivých osob (domácností). Ustanovení § 7 odst. 1 této vyhlášky pak stanoví konkrétní doklady k žádosti o takové povolení (k § 8 odst. 1 písm. c/ vodního zákona) s tím, že její obsahové náležitosti a přílohy jsou stanoveny v příloze č. 5 (pro vypouštění odpadních vod do vod povrchových) nebo č. 6 (pro vypouštění odpadních vod do vod podzemních) k této vyhlášce. Pro daný případ jde tedy o přílohu č. 6, která stanoví formulář předmětné žádosti a doklady k ní přikládáné a krajský soud ověřil, že žádost žadatelů ze dne 18. 12. 2023 byla podána na předepsaném formuláři a obsahuje požadované přílohy.
63. Pokud žalobce namítal, že žádost obsahuje chybně zpracované „přílohy č. 1 a č. 8 ve smyslu přílohy č. 4“ k vyhl. č. 183/2018 Sb., pak nutno dodat, že příloha č. 4 je obdobná příloze č. 6, přičemž navíc jako přílohu požaduje kopii povolení stavby a užívání vodního díla, pokud požadované povolení nakládání s vodami souvisí se stávajícím vodním dílem, což však není nyní posuzovaná situace. Přílohy č. 1 a č. 8 se k posuzované věci, tj. k povolení k vypouštění odpadních vod do vod podzemních dle § 8 odst. 1 písm. c) vodního zákona, nevztahují vůbec. Příloha č. 1 se totiž týká vydání povolení k nakládání s povrchovými nebo podzemními vodami nebo jeho změny, tj. k povolení dle § 8 odst. 1 písm. a), b), d), e) nebo f) vodního zákona (tedy nikoliv dle písm. c/), a příloha č. 8 se týká žádosti o vydání stavebního povolení k vodním dílům dle § 15 vodního zákona.
64. Vodoprávnímu úřadu tedy žadatelé předložili potřebné doklady pro rozhodnutí o jejich žádosti o povolení k vypouštění odpadních vod do vod podzemních, tedy zejména posouzení vlivu navrhovaného vypouštění odpadních vod do vod podzemních, který byl předmětem provedeného inženýrskogeologického, geotechnického a hydrogeologického průzkumu, který spolu se závěrečnou zprávou zpracoval geolog a soudní znalec s odbornou způsobilostí v oboru hydrogeologie a inženýrské geologie. Vodoprávní úřad proto mohl postupovat dle ustanovení § 115 odst. 11 vodního zákona, neboť šlo

o jednoduchou věc, o které mohl rozhodnout na podkladě dokladů předložených účastníky řízení.

65. Krajský soud uzavírá, že se ztotožnil se závěrem žalovaného, že v daném případě zde nejsou žádná práva žalobce, která by mohla být předmětným rozhodnutím vodoprávního úřadu o povolení k nakládání s vodami přímo dotčena, nelze tak shledat důvod svědčící pro jeho postavení účastníka řízení dle ustanovení § 27 odst. 2 správního řádu.
66. Jestliže pak dle ustanovení § 81 odst. 1 správního řádu může odvolání podat pouze účastník řízení, pak žalobce, který není účastníkem správního řízení, které k vydání rozhodnutí vodoprávního úřadu vedlo, právo podat odvolání nemá. Jeho odvolání tak bylo žalovaným správně posouzeno jako nepřípustné.
67. Krajský soud tedy nepřisvědčil žádné ze žalobních námitek, přičemž neshledal ani žádné takové vady správního řízení, ke kterým by musel přihlížet z úřední povinnosti a které by měly za následek nezákonnost žalobou napadeného rozhodnutí.

VIII. Závěr a náklady řízení

68. S ohledem na shora uvedené krajský soud žalobu jako nedůvodnou zamítl v souladu s ustanovením § 78 odst. 7 s. ř. s. (výrok I.)
69. Výrok o nákladech řízení se opírá o ustanovení § 60 s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovaný náhradu nákladů nenárokoval a ze spisu nevyplývá, že by mu v průběhu řízení před krajským soudem nějaké náklady nad běžnou úřední činnost vznikly (výrok II.).
70. Osoba zúčastněná na řízení má dle ustanovení § 60 odst. 5 s. ř. s. právo na náhradu jen těch nákladů, které jí vznikly v souvislosti s plněním povinnosti, kterou jí soud uložil. Z důvodů zvláštního zřetele hodných jí může soud na návrh přiznat právo na náhradu dalších nákladů řízení. Taková situace však v dané věci nenastala, proto krajský soud rozhodl, jak je uvedeno ve výroku III. tohoto rozsudku.

Poučení:

Toto rozhodnutí nabývá právní moci dnem doručení účastníkům (§ 54 odst. 5 s. ř. s.).

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, který o ní také rozhoduje.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Hradec Králové 22. listopadu 2024

JUDr. Jan Rutsch v. r.
předseda senátu

